

[Henning Rasmussen]

problemer kræver, at den søger samarbejde med Socialdemokratiet og andre, der kan og vil lægge ryg til. Ja, man kan måske endda sige, at i virkeligheden har regeringen kun 2 reelle valg, for det med siksakkursen fører jo ingen steder hen.

Den har valget mellem at gå planken ud i et sikkert forlis med Fremskridtspartiet og at lægge op til et samarbejde hen over midten i Folketinget.

Socialdemokratiet har klart sagt, at vi ikke vil stemme imod finansloven. Ingen ansvarlig politiker ønsker et valg, befolkningen heller ikke. Det løser ingen problemer, det gør dem kun større, fordi det varer så meget længere, før der tages fat på dem.

Vi har også klart sagt, at vi søger at nå resultater i vort arbejde i Folketinget, uanset hvor tosset Folketinget er sammensat, men vi er ikke støtteparti for regeringen og bliver det heller aldrig. Vi kan ikke og vil ikke lave aftaler af nogen art, hvis ikke indholdet af aftalerne meget klart går i en retning, vi kan se er rigtig.

Hovedspørgsmålet er derfor stadig: Vil regeringen søge et bredt samarbejde om finansloven og andre vigtige opgaver? Kan den og tør den? Hele landet ved, at regeringen er uenig på dette punkt, alle ved, at Venstre hellere ser Fremskridtspartiet med i samarbejdet end os, og alle ved, at De Radikale, specielt måske dem, der er uden for regeringen, er imod et sådant samarbejde med Fremskridtspartiet.

Enhver kan se, at De Konservative vakler imellem, om de skal søge at bekæmpe Fremskridtspartiet ved helt eller delvis at overtage dets politik eller de skal gå ind i et samarbejde på bestemte større områder med bl.a. os. Men værre er det, at rådvildheden og usikkerheden i regeringspartierne vokser, efterhånden som det går op for folk, at regeringen ikke har styr på udviklingen i betalingsbalancen, i statsøkonomien, i produktionen, i arbejdsløsheden og alt det øvrige, det, der har skabt en næsten kronisk tilstand af mismod og mistro i befolkningen.

Vi frygter derfor, at regeringen vil gribe til endnu stærkere indgreb over for det offentlige område, at den vil presse på for at opnå endnu større besparelser og nedskæringer i personale, i investeringer, i uddannelse, i forskning, i eksportfremme og alt det andet, der rammes i den tid.

Socialdemokraterne vil ikke lade de offentlige udgifter stige uhæmmet. Vi vil godt være med til at gøre et hæderligt forsøg på at holde de offentlige udgifter på samme niveau som de faktiske nettoudgifter i 1988. Vi ønsker at forbedre og modernisere den offentlige sektor i alle led og at gøre det i forståelse og samarbejde med de ansatte. Vi ønsker at decentralisere og lægge ansvar ud i de yderste led. Vi ønsker nye og bedre løsninger på mange områder. Men vi tror ikke et øjeblik på snakken om, at vejen til fremgang for landet går over nedskæringer i den offentlige sektor.

Vi vil heller ikke under nogen omstændigheder lade de svage i vort samfund betale for den politik, der er ført. Det er ikke pensionisterne, efterlønerne, de syge, bistandsklienterne og de arbejdsløse, der skaber de økonomiske problemer, man kan nærmere sige tværtimod, for hvis de syge var raske og bistandsklienterne og de andre arbejdsløse var i arbejde, blev vi rigere for hver dag og ikke fattigere. Vi siger derfor nej til regeringens forslag om forringelser for disse grupper.

Vi vil ikke have varmhjælpen og boligydelsen til pensionister skåret ned. Vi kan heller ikke acceptere, at bistandsklienter med klare behov for økonomisk støtte skal have bistandshjælpen skåret ned.

Vi ønsker en regulering af dagpengene til de arbejdsløse og de syge og af efterlønnen, der svarer til lønudviklingen. Vi kan ikke acceptere regeringens forslag om, at disse store grupper af mennesker med lave indtægter kun skal have en regulering på 2½ pct. til næste år.

Regeringen har også foreslået store nedskæringer af tilskuddene til medicin. 785 mio. kr. skal sundhedsministeren hente hos de syge til næste år, efter hvad der foreligger oplyst for os. Det siger vi klart nej til. Men vi vil meget gerne være med til at spare på de alt for store medicinudgifter. Vi opfordrer derfor regeringen til at gribe ind over for de alt for høje priser, som både udenlandske og danske medicinfabrikker kræver i Danmark. De kræver for en lang række medicinens vedkommende langt højere priser, end de gør i andre lande for tilsvarende produkter. De udnytter os. Der er hundreder af millioner kroner at spare for de syge og for skatteyderne her.

Men sundhedsministeren kan jo ikke spare 785 mio. kr. på den måde, og hun får ikke vor